

[Dorte Bennedsen]

selv. Jeg sagde på et tidligere tidspunkt, at jeg ikke var så senil, at jeg ikke kunne huske. Det er muligt, at jeg er så senil, at jeg ikke kan læse, men jeg har faktisk læst forretningsordenen og konstateret, at jeg alene har taletid som forespørger, dvs. 10 minutter. Og hvis nu hr. Niels Helveg Petersen bemærkede det, så brugte jeg 5 minutter efter ministerens tale og 5 minutter her.

Jeg kan lige til hr. Niels Helveg Petersens orientering oplyse, at jeg faktisk har været så forsigtig, at jeg har checket det af med administrationen her i huset.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg kan sige til hr. Niels Helveg Petersen, at jeg også kun brugte 5 minutter.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg fører ikke bogholderi over anvendt taletid. Jeg vil kun sige, at det er uhyre besværligt for medlemmerne, hvis man skal sidde og beregne taletiden for dem, der har ordet, og tage stilling til, om nu vedkommende taler som forespørger eller som ordfører for sit parti eller begge dele på en gang.

Derfor er ånden i forretningsordenens bestemmelser selvfølgelig ikke så meget tidskrævet, men det, at den pågældende kun har ét indlæg.

Helge Adam Møller (KF):

Spurgte man ansatte i kriminalforsorgen, dommere og andre ansatte ved domstolene, om de har ressourcer nok, tror jeg, svaret ville blive nej. Jeg tror, man ville få det samme nej, hvis man spurgte andre myndigheder, organisationer eller styrelser. Ressourcer nok føler man aldrig man har.

Men jeg tror ikke, vi skal være kede af denne situation. Offentlige institutioner og myndigheder skal principielt ikke have alle de ressourcer, de kunne ønske. Al erfaring viser, at det ikke er hensigtsmæssigt at have ubegrænsede ressourcer. At en myndighed eller et statsområde ikke har alle de økonomiske og personalemæssige midler, man kunne ønske, gør, at man tvinges til at effektivisere og rationalisere, at tage gamle procedurer op til overvejelse, at se, om ting kan

gøres på en anden måde, om ny teknik kan erstatte og effektivisere tunge og langsommelige arbejdsprocesser.

Kort sagt: Knappe ressourcer giver anledning til nytænkning, kreativitet og øget bevidsthed om, hvad penge og personale anvendes til. Det er et formål, som enhver virksomhed, offentlig eller privat, har brug for.

På den anden side er det klart, at bevillinger og personale ikke kan reduceres uhæmmet, uden at man når et punkt, hvor selv den største kreativitet og nytænkning gør, at man ikke kan løse de opgaver, man er pålagt.

Det drejer sig altså om at finde det balancepunkt, hvor de forskellige myndigheder – her drejer det sig om kriminalforsorgen og domstolene – fortsat kan løse deres opgaver til gavn for samfundet, men hvor de hele tiden gør det med et så lille forbrug af ressourcer som muligt.

Justitsministeren har detaljeret redegjort for forholdene i såvel kriminalforsorgen som ved domstolene. Jeg skal derfor fortrinsvis knytte nogle bemærkninger til enkelte af de forhold, ministeren allerede har omtalt.

Jeg finder, at der har fundet megen kreativitet og nytænkning sted ved kriminalforsorgen i de senere år, og det skal man have ros for. Det er lykkedes, selv om antallet af ansatte er reduceret med ca. 350 eller 8 pct., at opretholde stort set samme kapacitet til indsatte, som man har haft igennem de senere år. Personalereduktionerne er sket, samtidig med at der er gennemført omfattende strukturændringer i mange fængsler, som har deres udgangspunkt i den AUF-betænkning fra 1986, ministeren også omtalte i sit indlæg.

Disse nye tanker i betænkningen har også medført helt nye og anderledes arbejdsopgaver for et antal fængselsfunktionærer. Uddannelsen af personalet i kriminalforsorgen er blevet omlagt og forbedret, og et nyt begreb er slået igennem i forsorgen, nemlig enhedsfunktionæren. Det har været spændende som medlem af Retsudvalget at tale med et antal af de ansatte i kriminalforsorgen, som nu igennem nogen tid har virket på en ny og anden måde i deres daglige omgang med de indsatte.

Retsudvalget har besøgt det åbne fængsel i Jyderup, vi har besøgt Vestre Fængsel, og vi har besøgt asylcentret i Sandholmlejren, og det er min klare opfattelse fra samtaler med personale og indsatte, at de ændringer, som er sket i fæng-